

WSTĘP

Wzrost znaczenia dróg w życiu ekonomicznym Państw i dla ich obrony, wywołał żywiołowy rozwój techniki drogowej, nie słabnący od lat kilkudziesięciu.

Każdy rok przynosi nowe pomysły, udoskonalenia, idee.

Wyższe zakłady naukowe techniczne z natury rzeczy nie mogą wypuszczać gotowych specjalistów w poszczególnych gałęziach; dają swoim wychowankom ogólne wykształcenie, a specjalizuje ich życie zawodowe.

I w zakresie techniki drogowej wychowawcy wydziałów inżynierii, obydwóch politechnik polskich, otrzymują wiadomości ogólne encyklopedyczne; specjalizują się w życiu zawodowym. Aby nie zostać skostniałymi rutynistami, muszą oni pilnie śledzić postępy techniki drogowej.

Istnieją ku temu trzy drogi:

1. Studiowanie literatury drogowej, a więc poszczególnych dzieł, monografii i broszur oraz czasopism specjalnych. W ostatnich czasach możemy zaznaczyć pewien postęp pod tym względem i rozwój w Polsce i ułatwienie studiowania literatury drogowej. W szczególności Drogowy Instytut Badawczy chcąc ułatwić specjalistom drogowym zaznajamianie się z literaturą drogową, umożliwił im korzystanie z biblioteki Drogowego Instytutu Badawczego dwa razy w tygodniu (we wtorki i czwartki od g. 17 do 19).

2. Przyjmowanie żywego udziału w Kongresach drogowych międzynarodowych i krajowych, podczas których obok zagadnień administracyjnych czy ekonomicznych, dotyczących gospodarki drogowej, poruszane są zagadnienia techniczne z tego działu techniki.

3. Uzupełnianie wiedzy fachowej przy pomocy kursów

uzupełniających dla inżynierów, pracujących w dziedzinie budownictwa drogowego.

Ta ostatnia droga, połączona z różnymi pokazami i dyskusjami na tematy poruszane w wykładach wydaje się najracjonalniejszą.

Od szeregu lat do Drogowego Instytutu Badawczego zaczęli się zgłaszać inżynierowie drogowi odczuwający potrzebę rozszerzenia czy też pogłębienia swoich wiadomości fachowych, zwłaszcza z dziedziny budowy i utrzymania nawierzchni nowoczesnych, w celu zapoznania się z postępami techniki budowy nawierzchni nowoczesnych i niektórych dziedzin technologii materiałów drogowych.

Zgłaszających się łączono w grupy, którym pracownicy D.I.B. udzielali objaśnień z zakresu tych dziedzin, które interesowały zgłaszających się; poza tym przerabiali oni odpowiednie laboratoryjne ćwiczenia.

Powstał w sposób powyższy zawiązek kursów uzupełniających dla inżynierów drogowych.

Z roku na rok liczba osób, chcących zapoznać się w D.I.B. z interesującymi ich kwestiami stale się powiększała, a ponieważ osoby te zgłaszały się w różnych terminach, zaszła potrzeba uregulowania tej sprawy i postawienia jej na szerszej podstawie.

W roku bieżącym w porozumieniu z Min. Kom. oraz Zarządem m. Warszawy, sprawa ta uregulowana została, w sposób następujący:

Tytułem próby zorganizowane zostały dwutygodniowe kursy uzupełniające, dla inżynierów drogowych.

Ponieważ liczba osób jednocześnie uczęszczających na kursy ze względów technicznych musiała być ograniczona, wynikała potrzeba podziału kursów na turnusy i pewnego zróżniczkowania programów dla inżynierów drogowych delegowanych przez Ministerstwo Komunikacji bądź przez samorządy terytorialne i programów dla inżynierów miejskich, zorganizowanych z inicjatywy zarządu m. Warszawy.

Sądzymy, że zainteresowanie, kwestiami poruszonymi na wykładach, jakie widać było na kursach, spowoduje, że kursy uzupełniające dla inżynierów drogowych staną się instytucją stałą.

Prof. M. Nestorowicz.

Marzec 1938 r.